

Publicerad 2012-03-25 17:22 av Doll-Witch

Psykologisk thriller novell...

Mörkret

Om du blundar kan du se det framför dig, genom ditt inre öga. Skräcken som vetskap för med sig kan mildras på detta sätt.

Se personen framför dig, vad gör han eller hon?

Känner du begäret ännu?

Vad händer?

Var kommer blodet ifrån?

Se det tydligt nu. Jag vill att du ska låta blodet stanna, spola tillbaka till innan du tog det beslutet.

Vad händer?

Varför gör du detta?

Finns det någon annan utgång?

Spola nu framåt tills personen ligger på golvet, medan du står över henne.

Vad känner du nu?

Vad vill du ska ske nu?

Hur ser slutet ut?

Öppna ögonen.

Jag ser henne, hon diskar vid diskhon i den ljusaste delen av köket. Mörkt vatten ligger i hon, fyllt med bakterier och matrester. Det mörka vattnet tänder min vrede som gasol på pyrande eld, men jag gör inget, jag står bara i mörkret och vakar. Hon har inte sett mig än.

Hon ser moderlig ut med sina gula diskhandskar som doppar tallrik efter tallrik i det mörka vattnet. Hennes långa lockiga hår kittlar mitt inre på fel sätt. Piskan viner, jag ser den snärtas från hennes hand, jag måste rädda dem, hennes offer. I min låda lägger jag ner vreden i och låser. Jag låter den växa där inne. Likt Pandoras ask kommer den förändra hennes liv.

Slutet är här när locket på lådan lyfts och bränner hennes piska, lockar och handskar.

Jag längtar till hennes sista andetag, när hon vet att hoppet har runnit ut i sanden, när hennes ondska har nått sitt klimax för att sedan ebba ut. Det är då jag har krossat henne, då finns det inget kvar.

Det röda pulserar, likt en tidsvåg forsar blodet från hennes välsignade sår. Ett smidigt snitt runt halsen, det går fort.

Jag ger ifrån mig ett ljud från mina fötter, golvet i köket är av trä och ger ifrån sig ett starkt knarrande ljud när man går på bjälkarna. Hon hör detta, vänder sig om och tappar tallriken i golvet när hon får se mig. Jag rusar fram för att hindra skriket från hennes mun och försöker försäkra henne om att det är jag som är den goda, hon är den onda, men hon vill inte förstå det. Istället rycker hon sig loss ifrån mitt grepp och börjar röra sig snabbt mot ingången till hallen. Den onda maran, att hon inte kan se reson! Jag springer efter och tar tag i hennes helvetes lockar och kastar in henne i dörrposten.

Hon är ond! Alla dessa oskyldiga själar hon har rubbat med sin oändliga skönhet och starka karisma. Att låsa in oskyldiga och göra de mest perversa och högmodiga saker är inte rätt, hennes bödel måste då bli mig. Men jag är inte den som dömer, nej tvärtom, det är upp till herren! Jag är den som har fått till uppgift till det, det är min plikt att utföra det som inte många kan: att krossa de onda, syndarna om du så vill. Är det så svårt att förstå? Hon väljer själv sin väg av hor som så många andra, det kan jag inte tillåta och inte heller herren min gud kan tillåta det längre!

Hennes lockar av lust, piska av svek och handskar av förtal kommer inte rädda henne, mig biter dem inte på, för jag har han på min sida!

Denna kvinna, varelse, är så långt bortom all hjälp och reson, herren min talar om för mig att hyndor som denna inte kan nås av hans heliga ljus. Även om det skulle göra det fanns det nog inte ens då garantier. När man vandrat på den ondskans väg så lång tid, finns det ingen återvändo, det enda som kan göras är att kapa huvudet av ormen. Att ge ljuset och det goda en chans att rädda detta monstrets offer.

Hon ligger på golvet som en ängel faktiskt, likt Maria ser hon så fridfull ut som bara jungfrun kan vara. Hur kan en så vacker flicka bära på ett sådant mörker, vars skugga väcker skräck i de mest enkla gudfruktiga ögon? Det är så otursamt att denna kvinna vars födelse var en välsignelse för hennes föräldrar, måste nu möta sitt öde. Detta öde som kunde så lätt haft andra utgångar, om hon bara hade rätt vägledning. Men hon är en styggelse, en styggelse som inte ens kan räddas av gud. Även om det gör ont i mig att skicka iväg henne till där hon hör hemma, finns hans röst inom mig som vaggar försiktigt med orden: Öppna lådan.

Jag böjer mig ner sakta, samtidigt som jag ber ur Psaltaren, tre gånger, som alltid. Jag välsignar hennes brutna och undanskuffade själ med krucifix rörelsen tre gånger, som alltid. Jag tar fram den lilla flaskan med vigvattnet som jag öppnar och låter tre droppar träffa hennes panna, som nu är lika blå som himlen. Jag lägger knivens egg mot halsen och låter den vila där ett tag, väntande. Hennes bleka hals skymmer knappt halspulsådern vackra, bräckliga tickande. Ytterdörrarnas fönster sprider doft ljus över henne och kniven blänker i solen.

Jag kan inte hålla emot längre, hans uppmaningar blir högre och högre i mitt huvud, jag trycker till och hennes ögon öppnas samtidigt som hennes hals.

Förlåt mig...

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Doll-Witch med Poeter.se id #41206 innehar upphovsrätten